

Od autorky bestselleru *Jak vycvičit draka*

GRESSIDA COWELLOVÁ

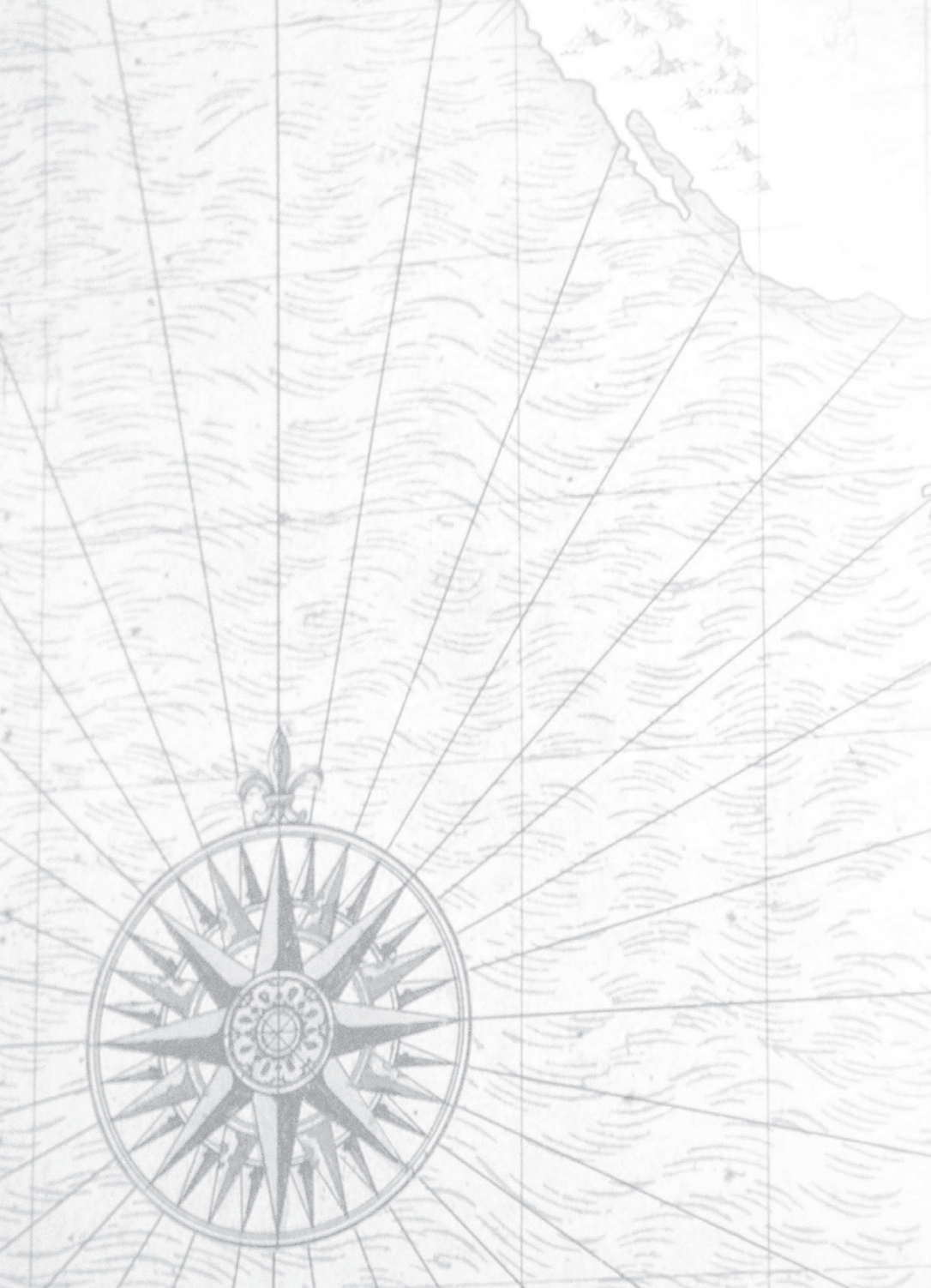

KUDY
do
KAMKOLL

Co kdyby fantastické světy, které
si představujete, mapy, které pořád
znovu a znovu kreslíte, země, které
zaplníte lesy a kopci, ostrovy a moři,

co kdyby byly

SKUTEČNÉ?

A faint, hand-drawn map of a mountainous region serves as the background. It features contour lines, peaks, and some small, sketchy figures of people or structures in the upper right.

Kudy
do
KAMKOLL

☆ ☆ ☆ ☆ ☆
Tuto knihu věnuji své báječné rodině
Simonovi, Maisie, Clemmie a Xannyemu,
protože pravá láska a rodina
jsou nejdůležitější

Text and illustration copyright © Cressida Cowell, 2022

Translation © Ondřej Pauser, 2023

Czech edition © Nakladatelství Sloart, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databázi
či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

KUDY DO KAMKOLI

Z anglického originálu *Which Way to Anywhere*

(Hodder Children's Books, 2022) přeložil Ondřej Pauser

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tisk TBB, a.s., Banská Bystrica

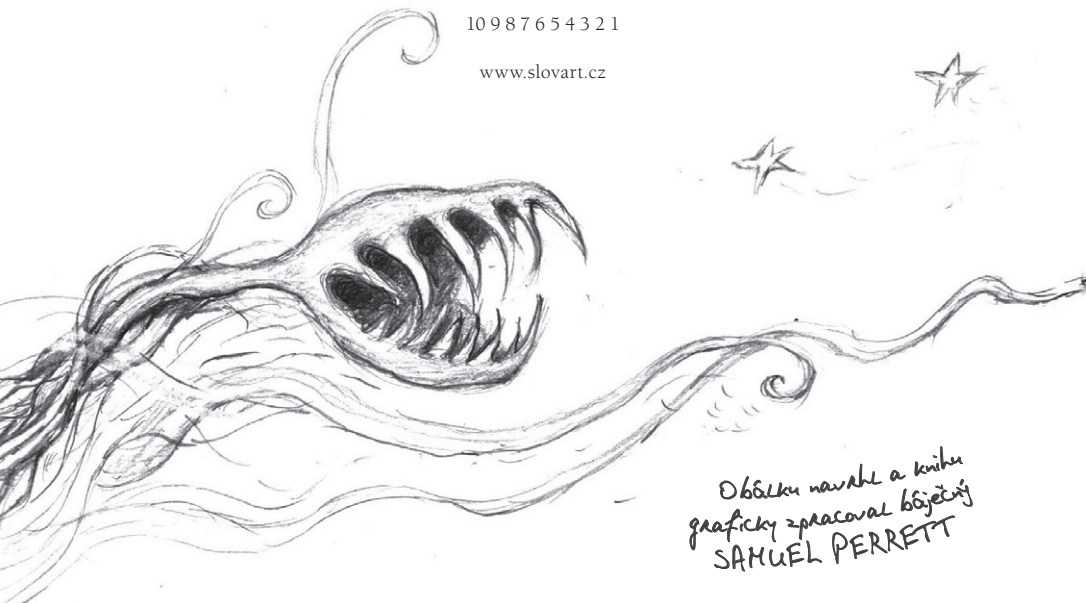
Vydalo Nakladatelství Sloart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2023

Vydání první

ISBN 978-80-276-0684-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Obálku navrhla a knihu
graficky zpracovala báječná
SAMUEL PERRETT

Kudy do KAMKOLL

Napsala a ilustrovala
CRESSIDA COWELLOVÁ

„Země Nezemě je ,mapou dětské mysli‘...“

J.M. Barrie: Petr Pan

Tenhle příběh má čtyři hrdiny.
Který z nich bude vaším nejoblíbenějším?

K2 O'Hero

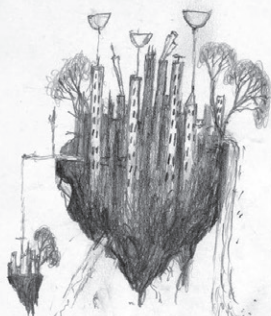
Izzabird
O'Heroová

Theo Smith

Mabel
Smithová

Diamantový důl

VEKLÁ BEZHEDVÁBNÁ
P O U Š Ť
Svět

EXCELSIARU

ABHORRORGHASTAV

Řeřichové moře

Oniva

LES

řeka

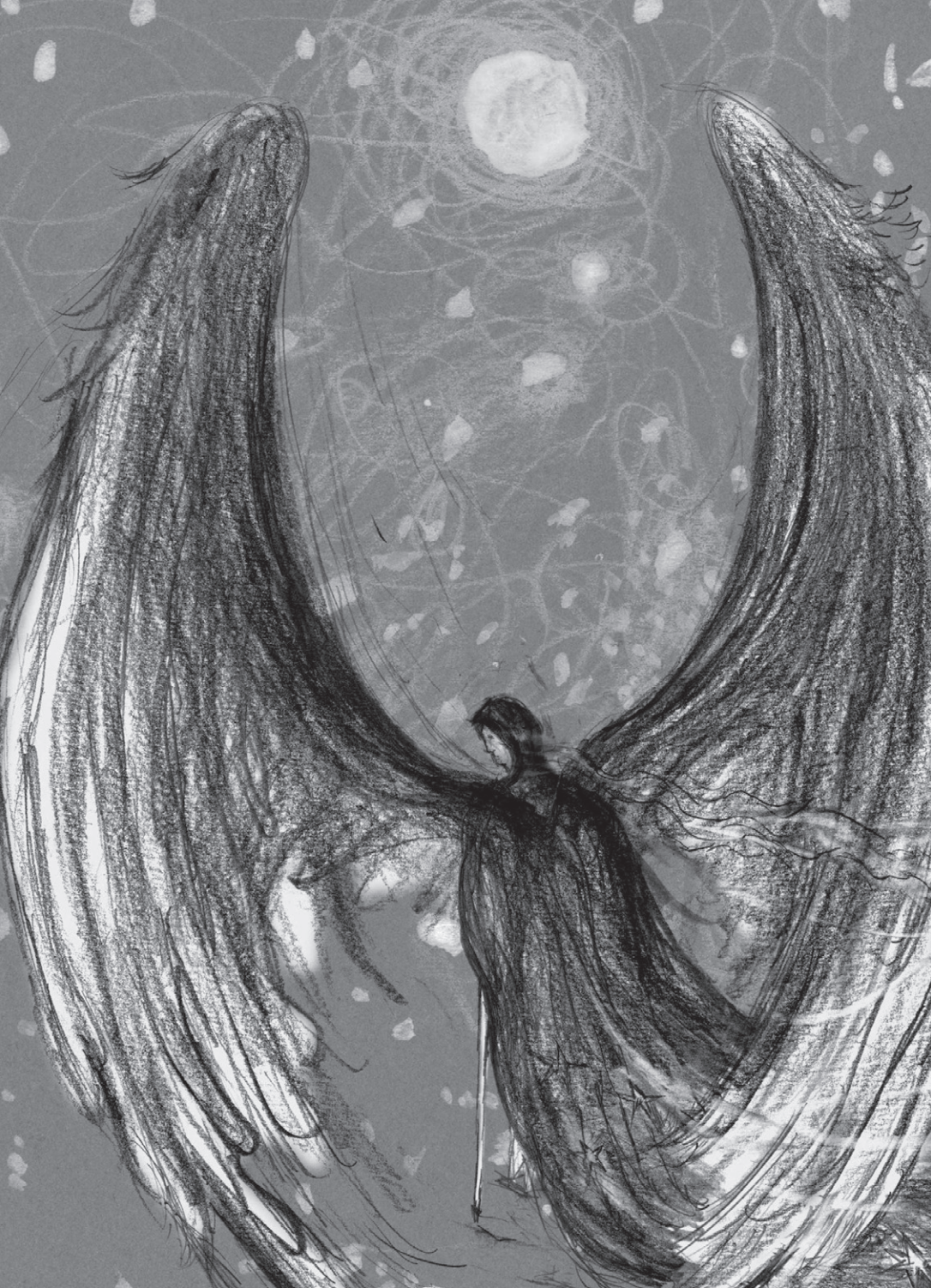
pozor!

Vězení
Abhorrorghasta
epřiseru

ZEŇE

NIKOHO

Těchované Jezero

Jsem Tvůrce příběhů.

Mám velká temná křídla, díky nimž mohu jako pták cestovat časem, prostorem a galaxiemi.

Mám oči, kterými nahlížím do lidských srdcí.

Vyšplhejte mi na hřbet a poleťte se mnou, ale dobře se mě držte, protože létám RYCHLE.

Černé díry MĚ neděsí.

Dokážu se smrsknout na velikost špendlíkové hlavičky. A pak vyrostu tak, že pohltním celý vesmír.

Držte se pevně, až budu skákat z jedné planety na druhou.

Vidíte můj hvězdný plášť? Jak září. Jak se třpytí!

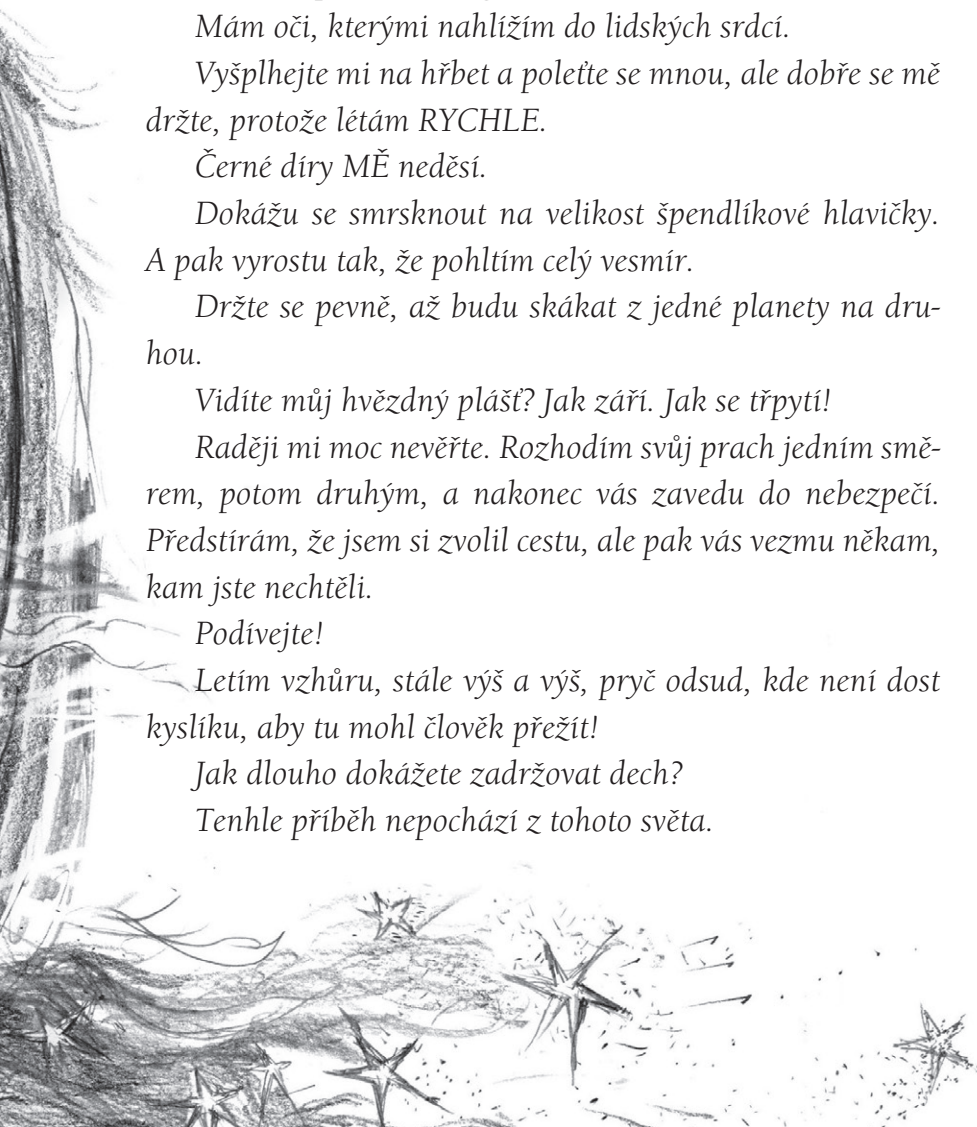
Raději mi moc nevěřte. Rozhodím svůj prach jedním směrem, potom druhým, a nakonec vás zavedu do nebezpečí. Předstírám, že jsem si zvolil cestu, ale pak vás vezmu někam, kam jste nechtěli.

Podívejte!

Letím vzhůru, stále výš a výš, pryč odsud, kde není dost kyslíku, aby tu mohl člověk přežít!

Jak dlouho dokážete zadržovat dech?

Tenhle příběh nepochází z tohoto světa.

Tenhle příběh
nepochází
z tohoto
SVĚTA...

Tak... pojďte se mnou

jestli si troufáte, možná zjistíte kudy do kamkoli...

Pojďte se mnou, jestli máte odvalu,
a vejděte do světa,
který jste nikdy předtím nespatriili,
skrže rozedrané „X“ proseknuté
pirátskou šavlí
ve stránce knihy.

Vidíte místo, které vám září vstříc
z opačné strany?

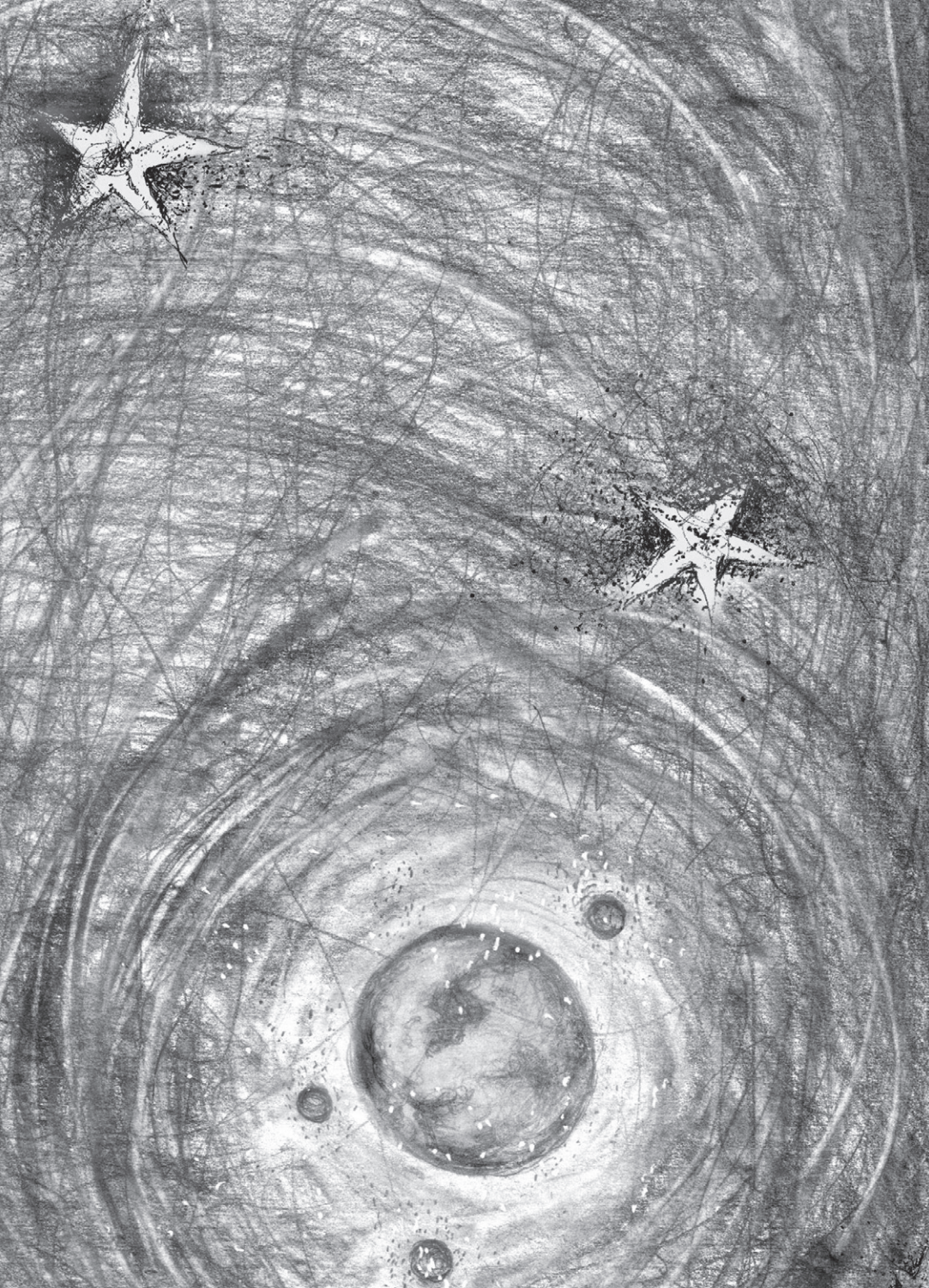
To, co jste považovali za neměnné, se rozplynulo
a zůstalo tu něco dočista jiného.

Jiná mapa za tou, o níž jste si mysleli,
že tu byla dřív?

Tam by se mohl skrývat poklad anebo
možná hrob pro všechny vaše sny.

Budete stejní a zároveň jiní.

Zastavte se na okamžik
a představte si, jak by ten svět
mohl vypadat...

PŘEDSTAVTE SI...

Představte si místo, které lidské oči ještě nikdy nespatřily.

Vím, že to pro vás bude náročné, protože je složité představit si jakýkoli jiný svět než svůj vlastní, zvláště pokud jste už dospěli a vaše fantazie věkem ztuhla, zatvrdla a zpomalila se. Jestli vám to pomůže, zkuste si vzpomenout, jaké to bylo, když jste byli malí, a pak si možná tenhle cizí svět dokážete představit. Tuhle jinou planetu.

Ta planeta se jmenuje Excelsiar a krouží kolem ní tři měsíce: jeden je světle oranžový, jeden nádherně tyrkysový a jeden nachově zelený. Slunce je tady červenější než naše a pohoří jsou pruhovaná, skoro jako by byla z bonbonů. A páni, jaké jsou tu džungle! Džungle jsou tu tak zářivě zelené, až z toho bolí oči, a protékají jimi hořící řeky, ze kterých stoupá dým.

Většinu téhle planety pokrývají oceány, které mohou být černé jako inkoust nebo rudé jako víno, a stvoření, která v nich žijí, jiskří v té velkolepé temnotě jako hvězdy, jak tak líně proplouvají hlubinami. Mnoho z nich znáte i z jiných světů našeho vesmíru: velryby, sviňuchy, medúzy... ovšem v nesmírnosti tohoto oceánu dorůstají medúzy do velikosti ostrovů a zlověstně se vznášejí ve vodě s volně svěřenými chapadly.

Jsou tu veliké kontinenty, rozlehlé pevniny pokryté děsivými pustinami s prašnými pouštěmi anebo neprostupnými pralesy kypícími životem. Co chvíli naruší džungli pruhovaná hora, která se tyčí k fialovým mrakům, a potom tam jsou také létající města, postavená na oblacích plynu a obydlená nejrůznějšími tvory, o nichž jste si nejspíš mysleli, že existují jen v legendách. Vysoké domy a stromy se navzájem ovíjejí ve spirálách, ulice jsou řeky plné ohně, budovy rostou, pomalinku, každý den o kousek, jako obří bambusy.

A teď zadržte dech, protože v pralesích na téhle planetě žijí příšery, které se při lovu ženou za pachem strachu své kořisti a všechno lidské divoce a z hloubi duše nenávidí. Vycítí strach na vzdálenost několika kilometrů. Jejich pozornost k sobě docela jistě přitáhnout nechcete. Nechcete, aby věděly, že jste tady. Proto okamžitě, jakmile se vás zmocní úzkost, na čele vám vyrazí pot a žaludek se vám stáhne nervozitou, musíte stůj co stůj zklidnit tep svého srdce.

ZADRŽTE DECH.

Jste připravení?

Pevně se chytte knihy.

Nabruste svůj ostrovtip.

Otevřete oči, otřete si smítka z brýlí, nastražte uši.

Zabořte prsty do mé srsti vzadu na krku.

Zadržte dech.

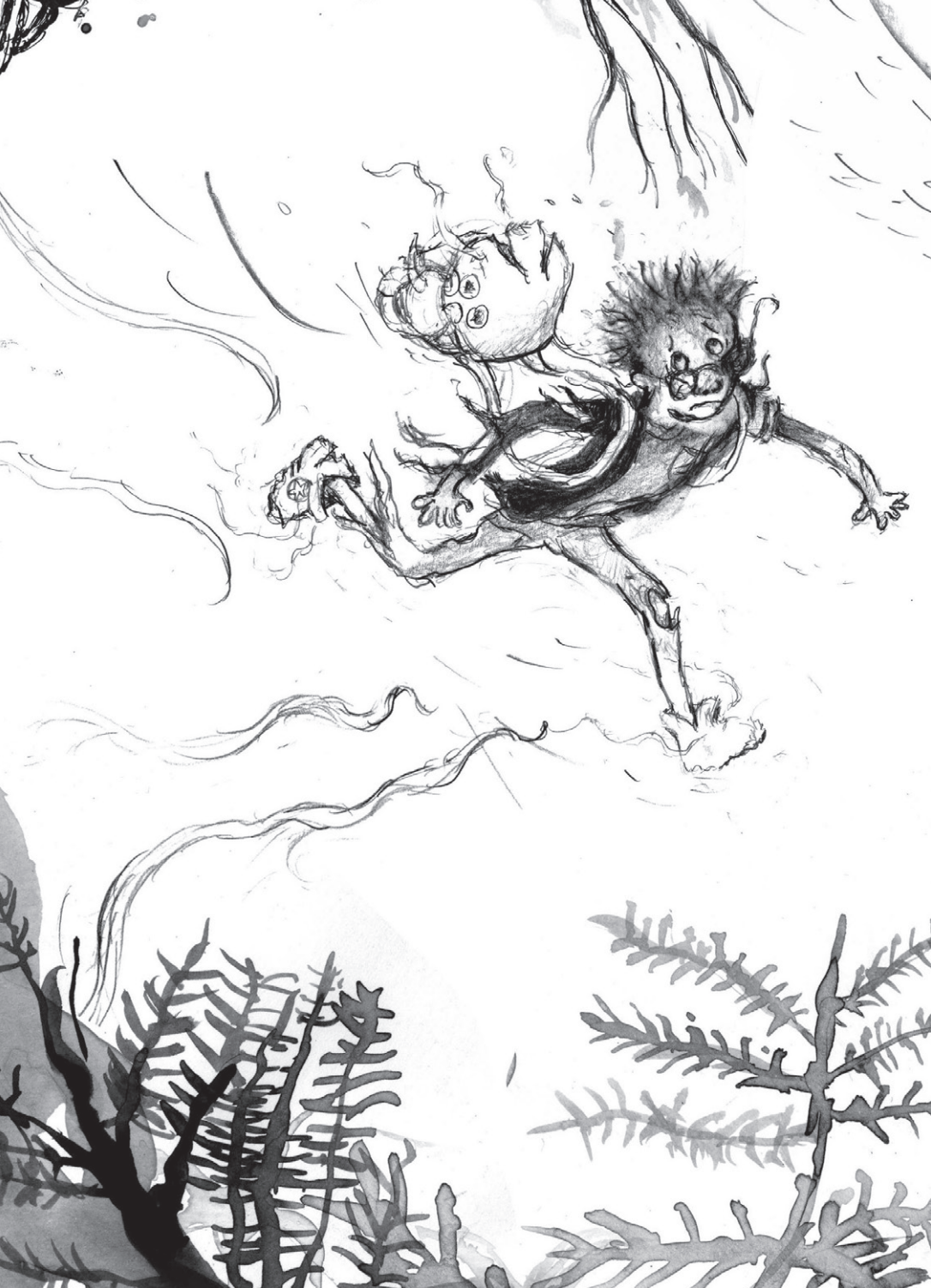

Letíme.

Část
první

Kapitola 1

Pronásledovaný chlapec

Na planetě se třemi měsíci pelášil lidský kluk živou, chňapající, spletitou džunglí, srdce mu bušilo, hrud' se mu křečovitě svírala vzlyky a ochromujícím strachem.

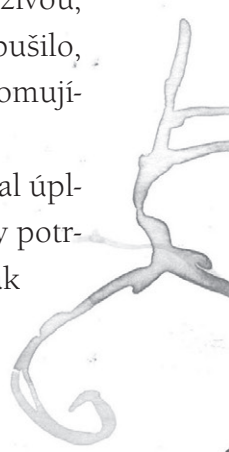
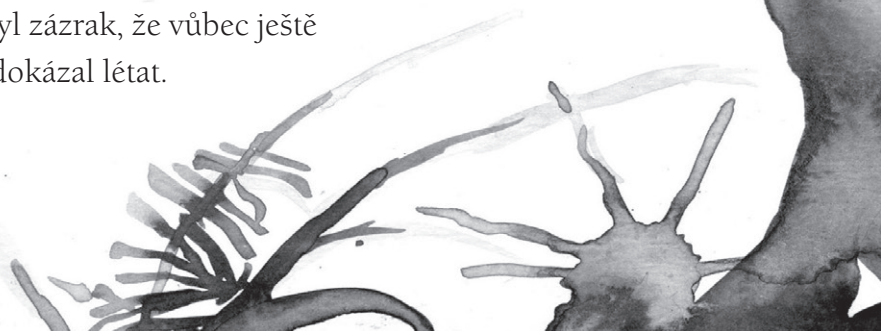
Kluk se jmenoval K2 (vyslovujte Ká dva) a vypadal úplně obyčejně. Byl hubený jako tyčka, celý odřený, cáry potrahaného oblečení kolem něj vlály a skla brýlí měl tak poškrábaná a rozbitá, že sotva viděl, kam se řítí.

K2 měl plné právo být vyděšený.

Protože na *téhle* planetě byly lidské bytosti lovnou zvěří.

Nad hlavou K2 se s bzučením vznášel robot zhruba o velikosti menšího psa. Jmenoval se Šotek a byl na tom ještě hůř než chlapec. Jeden z listů jeho vrtule se ohnul, takže teď létal nakřivo, a kromě toho to vypadalo, jako že mu ustřelili i pořádný kus pravého boku.

Byl zázrak, že vůbec ještě dokázal létat.

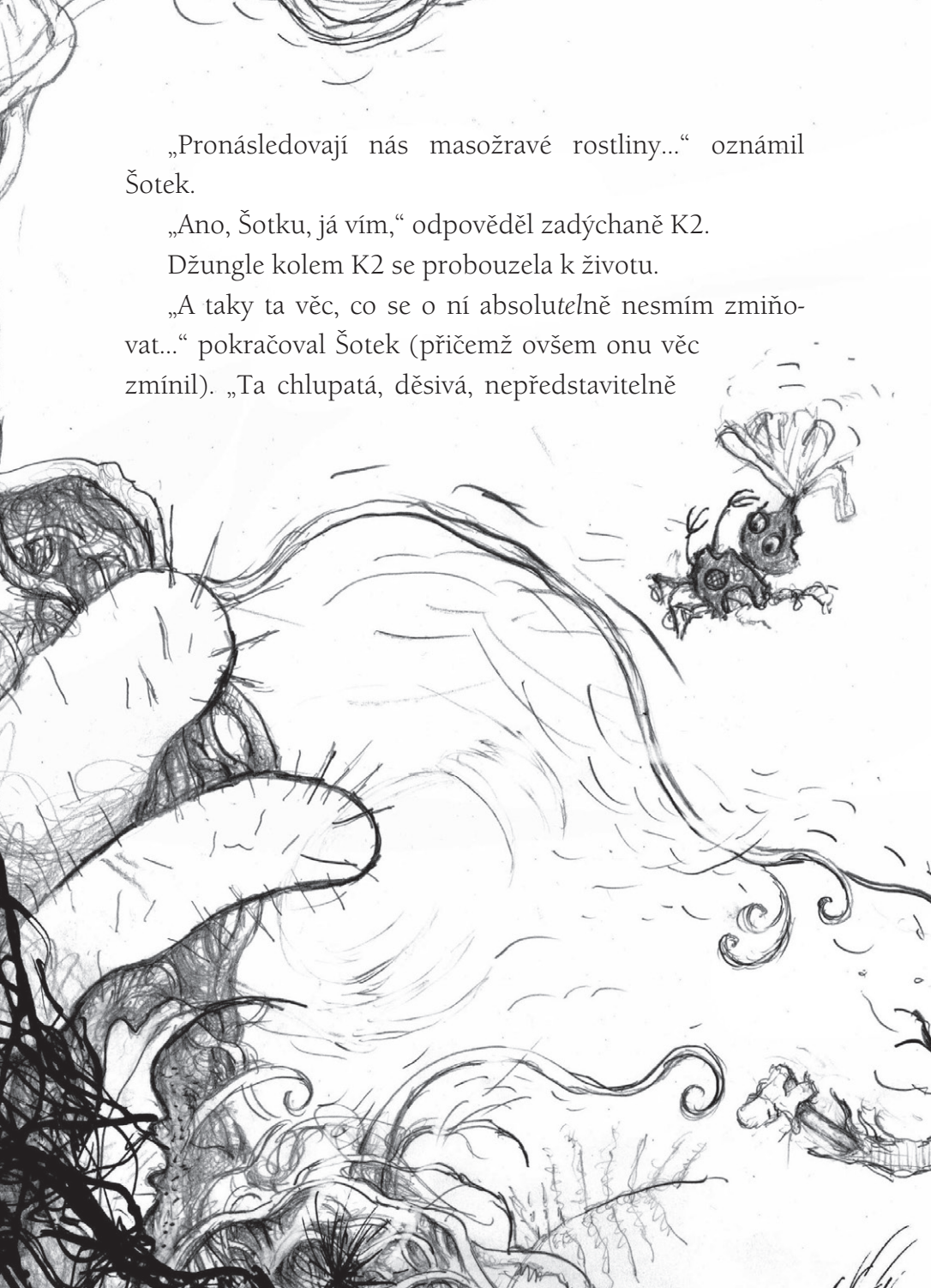

„Pronásledovají nás masožravé rostliny...“ oznámil Šotek.

„Ano, Šotku, já vím,“ odpověděl zadýchaně K2.

Džungle kolem K2 se probouzela k životu.

„A taky ta věc, co se o ní *absolutně* nesmím zmiňovat...“ pokračoval Šotek (přičemž ovšem onu věc zmínil). „Ta chlupatá, děsivá, nepředstavitelně

strašlivá PŘÍŠERA... co má ty hrozné pařáty a harpuny a obrovské... jak se jmenují ty bílé špičaté nehezké věci, co jí koukají z tlamy?“

„Zuby,“ lapal po dechu K2, „ale moc tě prosím, Šotku, nemluv o ní! Příšera i všechno ostatní v téhle džungli se žene za pachem strachu, a čím víc o nich mluvíš, tím větší potíže mi dělá zůstat v klidu...“

Jenže v břiše K2 už začal klíčit děs a okolní vegetace musela zachytit jeho aroma, protože z větví nedalekého stromu se spustily pevné, zelené šlahouny a roztáhly dlouhé úponkovité prsty, které teď rostly K2 před očima.

„Mohl... bys... s tím... něco... udělat?“ zajíkl se K2, když se jeden stočený hadovitý úponek lenivě protáhl a švihl po chlapci. K2 zakopl, jen tak tak se šlahounu vyhnul, potom rychle vyskočil na nohy a uháněl dál. Byl čím dál unavenější.

„Lasery byly skvělé!“ nadchl se Šotek.

„Ty máš lasery?“ zeptal se K2 s nadějí.

„Já MÁŠ lasery!“ řekl Šotek, jako vždy spokojený, že může K2 potěšit.

„Tak je použij, Šotku!“ vyjekl K2.

„Já máš lasery,“ zopakoval Šotek, tentokrát posmutněle, „ale obávám se, že se zacpaly pískem na spoušti.“

Metla na šlehání vajec?

Myslím, že chtěl říct „na poušti“,
pomyslel si K2, protože to by dávalo
větší smysl.

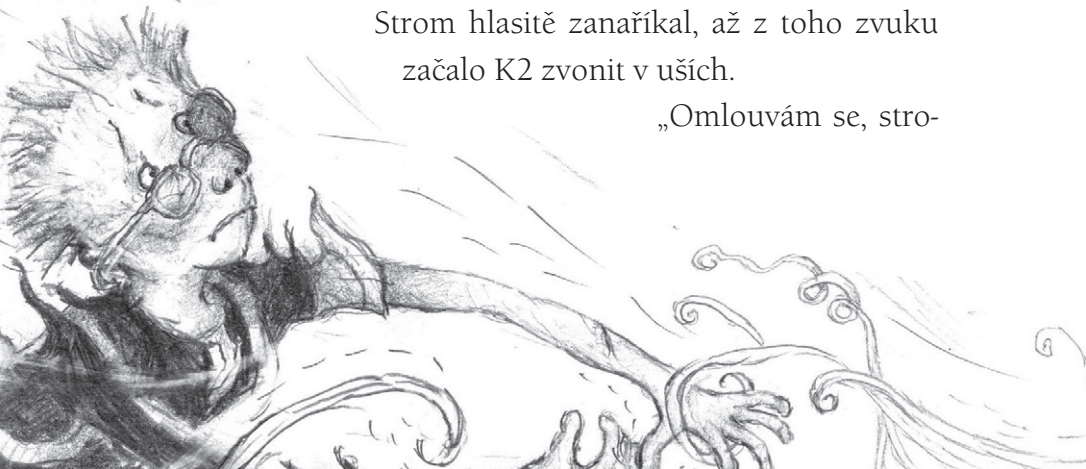
„Podívám se... co tu mám místo toho?“ Šotek vystrčil
jednu menší robotí ruku vybavenou sadou nejrůznějších
nástrojů, něco jako důmyslnější švýcarský nůž. „Vidličku?...
Ne... Otvírák na konzervy?... Ne... Lžici na zmrzlinu?... Ne...
Metlu na šlehání vajec?... Ne.“

VHÍÍÍÍÍIOOOOOUUUUUU!

K2 se sehnul právě včas. Nad hlavou mu prosvištěla
obrovská harpuna a zabodla se do stromu před ním. Do
okolí hrotu zabořeného do kmenu se rozlila hutná černě,
jako kdyby strom krvácel.

Strom hlasitě zanaříkal, až z toho zvuku
začalo K2 zvonit v uších.

„Omlouvám se, stro-

mečku...” řekl K2, když škobrtal kolem něj. Všiml si, jak rychle usychá. „Je mi to moc líto...”

„Mně líto taky, K2!” fňukl Šotek. „Nemám nic užitečného!”

„To nic, Šotku, není to tvoje chyba, snažil ses, co jsi mohl...”

K2 byl ve velkém průšvihů, zároveň si však uvědomoval, že i jeho robotovi hrozí značné nebezpečí.

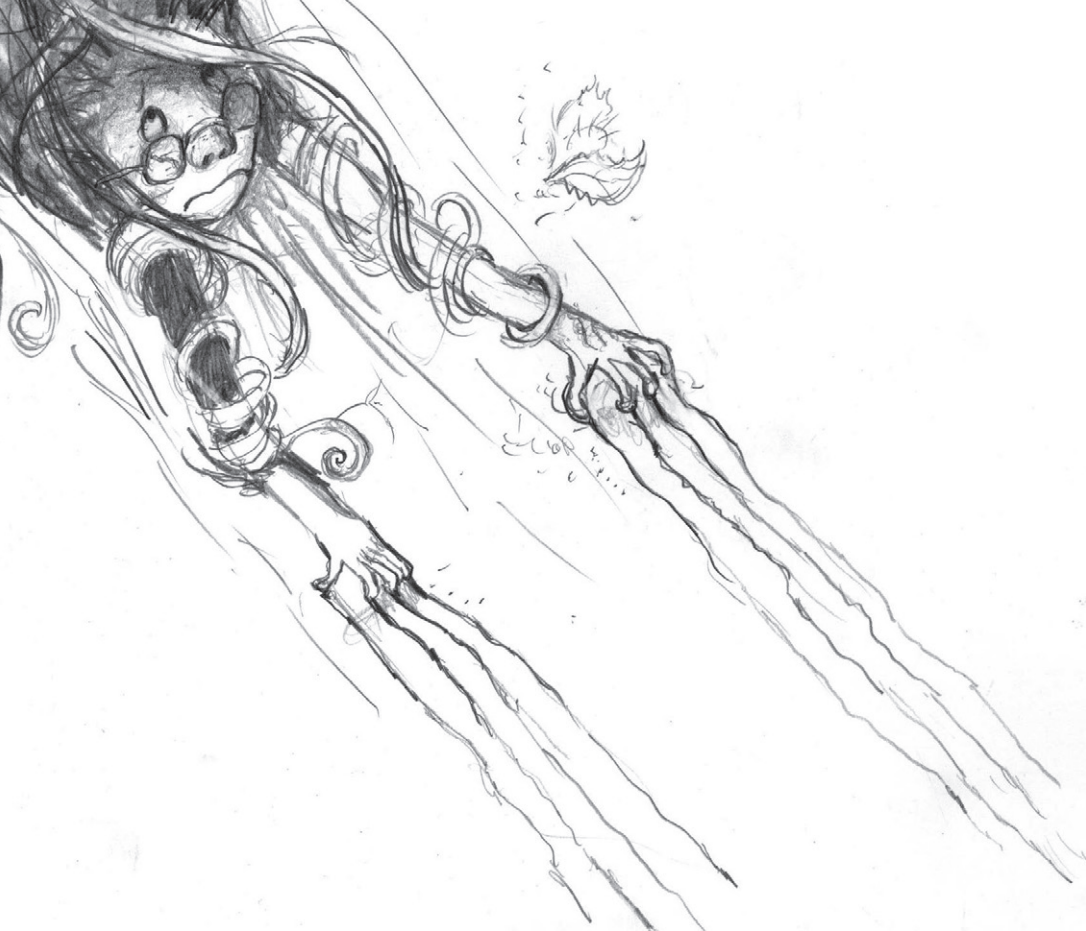
„Schovej se mi do batohu,” řekl Šotkovi. „Nenávidí roboty skoro stejně jako lidi. Vlez si tam, buď zticha a možná tě neobjeví. To je rozkaz, Šotku!”

Robůtek poslušně vklouzl do batohu, protože roboti musejí poslouchat rozkazy, i když se jim třeba nechce.

K2 ucítil Příšeru, která mu byla na stopě, hutný, horký zápach, jenž mu vzdáleně připomínal pach lva, jak si ho pamatoval z návštěvy zoo. Tenhle byl však mnohem silnější, byl to puch plný zloby a vymazal vzpomínku na ubohý slabý odér vycházející ze lví klece, který si K2 vybavoval, a nahradil jeho mdlou ozvěnu něčím mnohem děsivějším.

Stromy všude kolem K2 natahovaly větve ke zraněnému, otrávenému soukmenovci, aby ho uklidnily, a útěšně na něj ševalily. Chlapec však věděl, že pod povrchem půdy, kam neviděl, prorážejí kořeny vlhkou hlínu a pak najednou vyrazí z bahnitě země a mezi nízkými rostlinami, jež mu už

teď bobtnaly pod nohama v jakémsi listotřesení, a popadnou ho za kotník...

A jestli ho chytí, Příšera se na něj vrhne.

VROOOUUUAAAAEEERRRRR!

Džunglí a kolem K2 se rozléhal ohromující řev, jako kdyby to byla velikánská vlna na moři. Zvuk mu rozechvěl srdce v hrudi a on najednou nevěděl, jestli běží směrem *od* Příšery, nebo *k* ní.

A Příšera ho dostala.

Nebo přesněji, odkudsi se vynořil další zelený šlahoun, olízl K2 kotník, podrazil mu nohy, a ačkoli ho chlapec setřásl, ztratil čas a tohle krátké zaváhání umožnilo další pružné liáně, aby ho pevně čapla za druhu nohu. K2 spadl na zem a během pěti vteřin ho celého omotaly šlahouny a větve silné jako lana...

... a začaly ho táhnout vstříc Příšeře.

Žádný div, že nám toho kluka
tak často bolela hlava...

Možná byl začátek našeho příběhu
trochu moc děsivý...

A právě jsem si také uvědomil, že to vlastně opravdový začátek ani není.

Proto ještě na chvilku odložte svou naprosto opodstatněnou, srdcervoucí, ledovou hrůzu, neboť v tomto okamžiku opustíme onu smrtelně nebezpečnou planetu a počkáme, až budete lépe připravení.

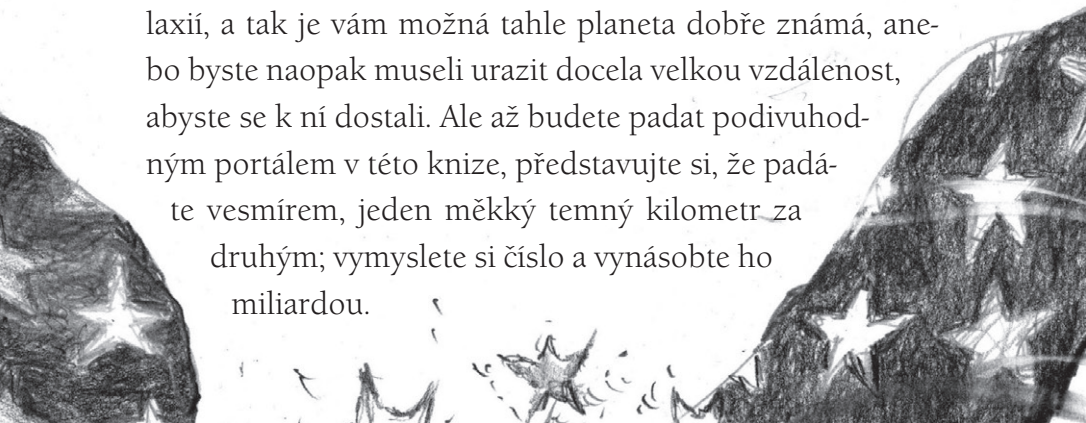
Nechám K2, ať ho krvelačné rostliny táhnou vstříc kdoví JAKÉMU strašlivému osudu, a na okamžik se vrátíme v čase, abych vám mohl vysvětlit, proč a jak se v první řadě ocitl tak daleko od domova.

Protože K2 byl od domova opravdu hodně daleko.

Dovolte mi, abych se podíval do tabletu, kde mám oficiálního průvodce ke všem světům ve všech vesmírech... a ano, je to tak.

Toooooooooolikrát bych musel napsat slovo „hodně“, že by se sem ani všechna nevešla.

Nevím, kde se právě teď nacházíte vy, drazí čtenáři. Mohli byste být doslova *kdekoli*, v kterékoli z mnoha galaxií, a tak je vám možná tahle planeta dobře známá, anebo byste naopak museli urazit docela velkou vzdálenost, abyste se k ní dostali. Ale až budete padat podivuhodným portálem v této knize, představujte si, že padáte vesmírem, jeden měkký temný kilometr za druhým; vymyslete si číslo a vynásobte ho miliardou.

Oficiální průvodce ke všem světům ve všech galaxiích

VESMÍRNÁ VLÁDA ALTERNATIVNÍ ATLAS

PLANETA ZEMĚ
VEŠKERÁ KOUZLA TUTO
PLANETU OPUSTILA
... ANEBO NE?

ATLAS
GRIMM

LOVEC
LIDÍ

Budete padat od rána až do oběda...
až pak náhle přistanete tam, kde je K2
doma, na malé, nedůležité modré planetě
jménem Země.

Kdysi na Zemi byla magie.

Kdysi tu žili draci.

Půda, po níž v současnosti chodíte, je vystavěná na tisíciletích lidské inteligence přetvořené do podoby příběhů, stejně jako vrstva za vrstvou na sobě spočívají vápenec, křída, jíl a čedič.

Tyto příběhy líčí magii v celé její slávě a nádheře.

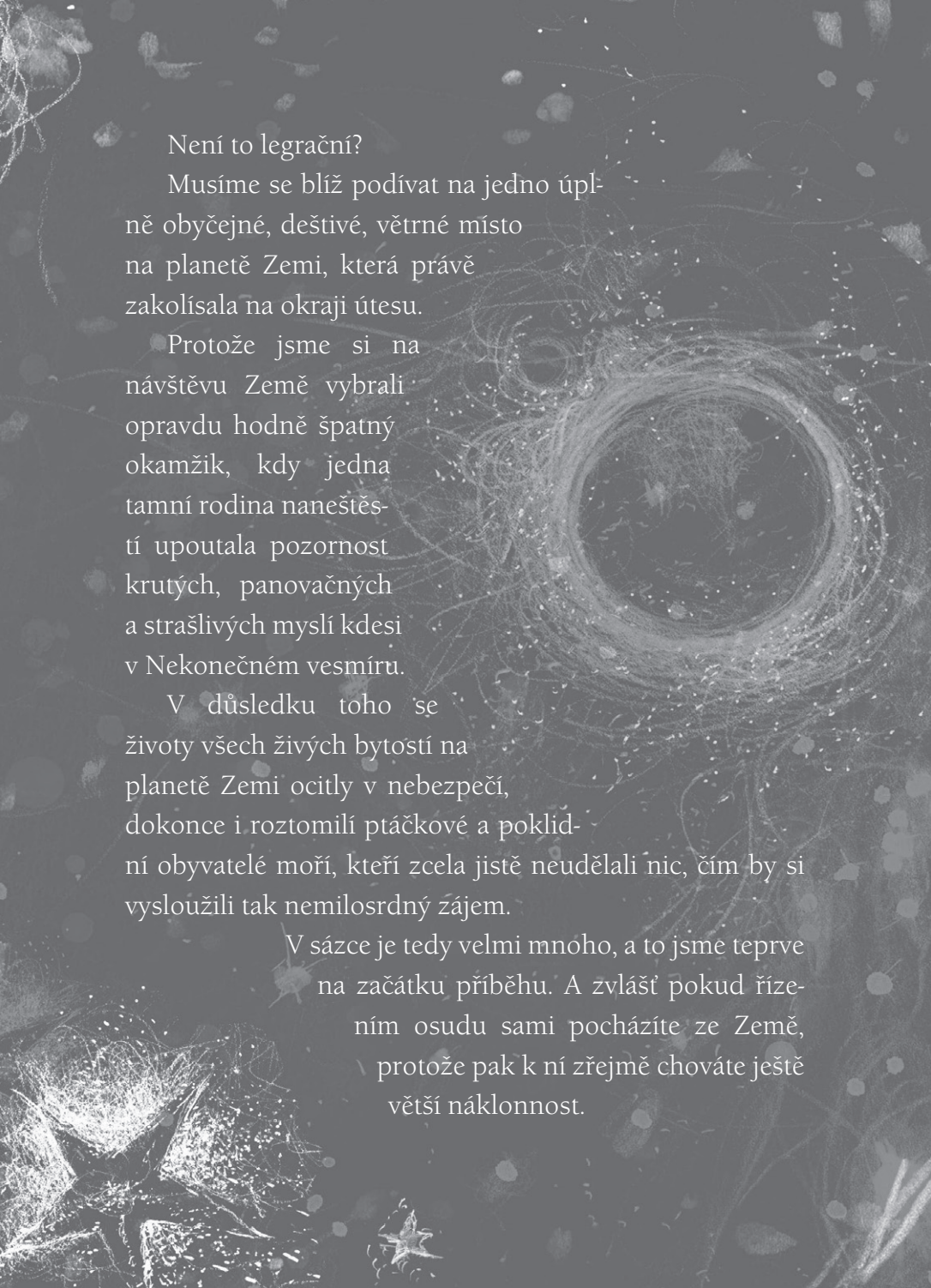
Ale potom je tu poslední, tenká vrstvička přítomnosti, jediná, kde lidé v magii NEVĚŘÍ, na rozdíl od tisíciletí lidské existence, kdy všichni v kouzla VĚŘILI.

Nyní vás tedy žádám, abyste si zkusili představit...

Co když jsou některé z těch příběhů pravdivé?

Tohle je totiž příběh o velice moderní magii, který neleží pohřbený v temnotě dávné doby bronzové ani v mlžném oparu časů Vikingů. Ne, máte ho na dohled, přímo před nosem, tak blízko, že byste se ho mohli dotknout.

Lidé, kteří momentálně obývají Zemi, nemají ponětí o rozmanitých druzích a světech a úžasných stvořeních, která spolu bojují a milují se a žijí své životy mimo omezený dohled a chápání pozemšťanů.

Není to legrační?

Musíme se blíž podívat na jedno úplně obyčejné, deštivé, větrné místo na planetě Zemi, která právě zakolísala na okraji útesu.

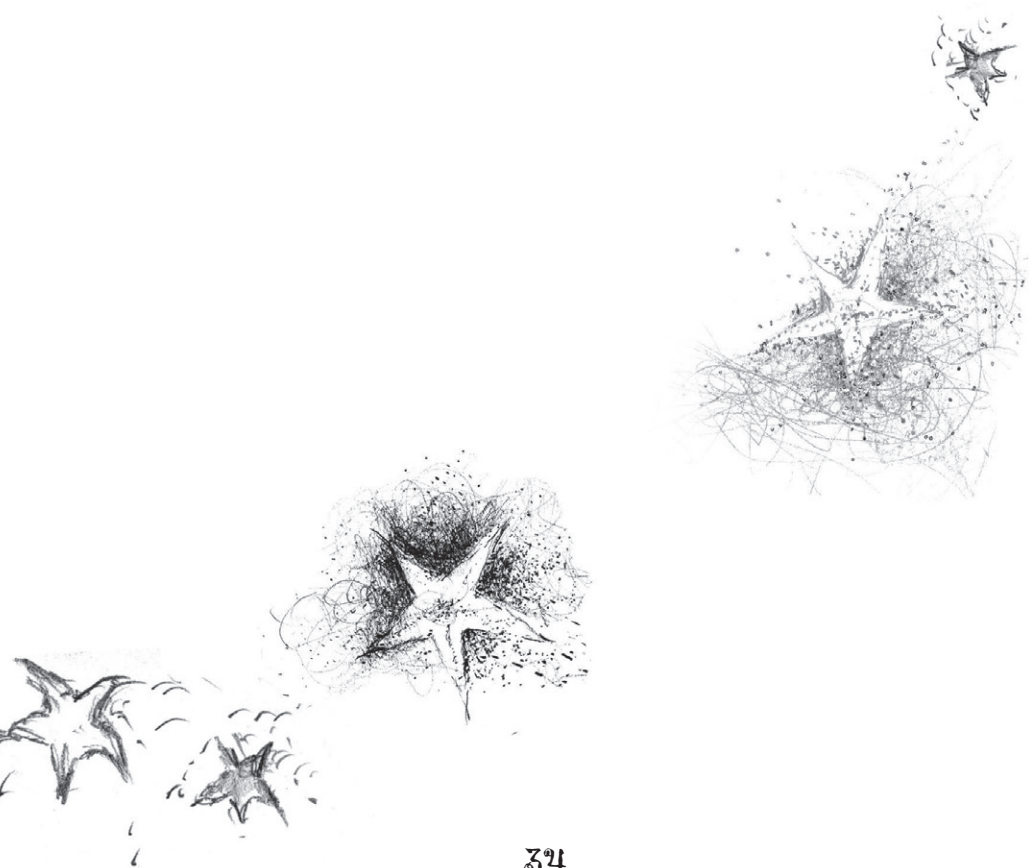
Protože jsme si na návštěvu Země vybrali opravdu hodně špatný okamžik, kdy jedna tamní rodina naneštěstí upoutala pozornost krutých, panovačných a strašlivých myslí kdesi v Nekonečném vesmíru.

V důsledku toho se životy všech živých bytostí na planetě Zemi ocitly v nebezpečí, dokonce i roztomilí ptáčkové a poklidní obyvatelé moří, kteří zcela jistě neudělali nic, čím by si vysloužili tak nemilosrdný zájem.

V sázce je tedy velmi mnoho, a to jsme teprve na začátku příběhu. A zvláště pokud řízením osudu sami pocházíte ze Země, protože pak k ní zřejmě chováte ještě větší náklonnost.

Tak tedy ještě jednou: pevně se chytte mých křídel.
Držte si klobouky.
Seberte odvahu a rozum do hrsti.

Letíme.

Zadržte dech.
Letíme.

Kapitola 2 Čtyřem nepravděpodobným hradinám se dostane přespolní pozornosti

dyž se včera ráno K2 probudil ve svém pokoji, ještě nikdy o planetě, na které jen o jeden jediný pozemský den později bude bojovat o holý život, *neslyšel*. Dosud se nesetkal ani s robůtkem, který se brzy stane jeho společníkem. A stejně tak neměl ani potuchy o existenci života na jiných světech.

Proto se K2, zatímco kráčel do školy v ledovém větru vanoucím kdesi nad promáčeným, polozapomenutým venkovem na planetě Zemi, který ho štípal v nose a nacházel skulinky mezi třemi vrstvami oblečení, aby ho mohl mrazivě lechtat na žaludku a studit u srdce, nebál ničeho jiného než testu z matematiky a hodiny tělocviku, a že by mu zase někdo mohl ukrást oběd.

Ačkoli jediné, čeho by se MĚL obávat, byly oči, které ho sledovaly.

K2 a tři další děti pozorovaly dva páry podivných očí, sledovaly, jak jdou po blátivé venkovské cestě, shrbení v náporech mrazivého větru.

Ty oči – a bytosti, jimž oči patřily – tady neměly být.

Dokonce byste o nich mohli prohlásit, že to byly oči, které nepocházely z tohoto světa.

Jeden pár očí patřil *mně*. To bylo v pořádku.

Ale ty další oči – ach, ty *další* oči – s *nimi* to bylo dočista jiné.

Druhý pár očí hleděl na cestu přes nedaleký živý plot.

Abyste věděli, ty děti totiž někdo pronásledoval, ale ony to v tu chvíli ještě netušily.

Všechny čtyři mířily do stejné školy. Dvě z nich však přešly na druhou stranu, jako kdyby druhá dvojice trpěla nějakou ošklivou chorobou.

Protože ty dva páry dětí, jejichž rodiče se nedávno vzali a u nichž se předpokládalo, že se budou radovat a vesele tančit ruku v ruce a jako spokojená jehňátka osla-

vovat tohle nové šťastně až navěky jejich velké, moderní rodiny...

... ty dva páry dětí se neměly moc rády.

Popravdě, jen tak mezi námi...

Některé se z *duše nenáviděly*.

Dovolte mi, abych vám ty děti představil. Pak se můžete rozhodnout, které z nich vám je sympatické.

Už jste se setkali s K2 O'Heroem.

Pojmenovali ho K2 po druhé nejvyšší hoře světa, protože pocházel z rodiny slavných, skvělých dobrodruhů a objevitelů.

Bylo to opravdu dokonalé jméno pro hrdinu.

Pokud ovšem toužíte po hrdinovi, který vypadá jako filmový herec, oplývá neodolatelným šarmem a úžasnou fyzickou silou, pak K2 vaše představy nejspíš nenaplní.

K2 byl velice nenápadný kluk, který se ze všeho nejvíc snažil, aby si ho pokud možno nikdo nevšimal. Což byl poněkud náročný úkol vzhledem k jeho neobvyklému jménu, k neobvyklému domu, v němž bydlel, a k tomu, že momentálně musel nosit velmi neobvyklé brýle s tmavou klapkou přes jedno oko, aby se mu spravilo šilhání, což chlapci dodávalo vzhled malého, vážného a velice ustaraného piráta.

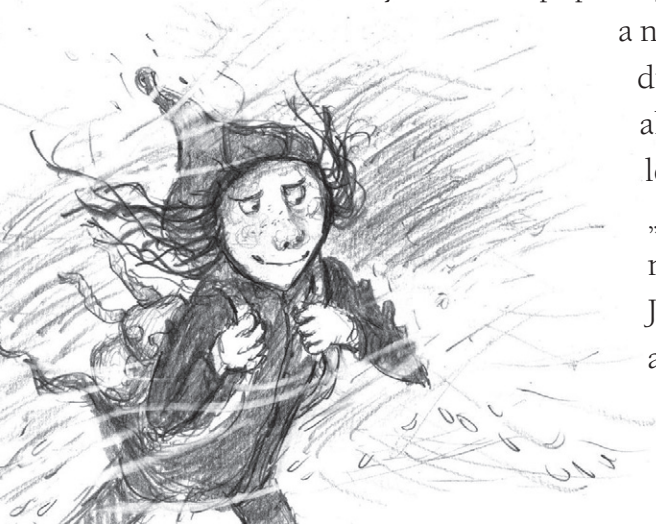
Jenže tenhle příběh nevypráví jen o K2, ačkoli to byl právě on, s nímž jste se setkali nejdříve.

Vypráví o celé rodině.

K2 měl sestru, dvojče. Jmenovala se Izzabird a byla drobná a upovídaná a naprosto nepoučitelně optimistická. Kolem hlavy jí trčely vlasy a tvářila se velice odhodlaně.

Většina lidí by Izzabird popsala jako to nejzlobivější

a nejdrzejší dvanáctileté dítě, jaké kdy potkali, ale K2, který ji znal lépe, by o ní řekl: „Izza je ten nejbáječnější člověk na světě. Je chytrá a zábavná a zatím se ještě neroz-

hodla, jestli se stane prezidentkou světa nebo astronautkou. Pořád strašně moc mluví, což je skvělé, protože pak nemusím mluvit já.“

Další dvě děti se jmenovaly Theo a Mabel a vedly dokonalý, příjemný život v hlavním městě, dokud jejich táta, Daniel Smith, nedostal práci v Promáčeném Bahništi a naprosto nevhodně se nezamiloval do mámy Izzabird a K2.

Ze všech čtyř to byl právě Theo, kdo měl očividně největší předpoklady, aby se stal hrdinou. Byl stejně starý jako Izzabird a K2, byl inteligentní a rychlý a už teď ho celá škola za hrdinu považovala, protože vynikal ve všech akademických předmětech i ve sportu. Theo dokázal za všech možných okolností vypadat superchytře, dokonce i tehdy, když kolem jeho pečlivě upraveného účesu vyl ledový víchř a snažil se mu, byť neúspěšně, strhnout z hlavy kapuci.

Mabel byla o čtyři roky mladší než Theo a K2 by si s ní docela rád povídal, kdyby ho Izzabird nechal. Byla milá, tichá, malá a stydlivá, ale možná i tohle by mohly být vlast-

nosti pravých hrdinů, co myslíte? Příběh nám to bezpochyby prozradí.

Nic tak dobře neprokáže, jestli jste hrdinové, nebo ne, jako právě dobrodružství.

Všechny čtyři děti měly společnou jednu zásadní věc. Všechny byly smutné a našťvané, a to z velmi podobných důvodů. O dva a půl roku dřív, a několik let po tom, co se rodiče K2 a Izzabird rozvedli, jejich táta během velmi nebezpečné vědecké expedice zmizel a předpokládalo se, že zemřel. A dávno předtím umřela máma Theovi a Mabel.

Dítě, které ztratí jednoho z rodičů, má plné právo na smutek a hněv, ať už pochází z jakékoli rodiny.

„Tohle je příšerné počasí,“ pronesl Theo temně. „Nejspíš ho přivolala vaše divná čarodějnická máma...“

„NAŠE MÁMA NENÍ ČARODĚJNICE!!!“ (Izzabird musela KŘIČET, aby přehlušila řev vichřice.) „Jen *nám* závidíte, protože *náš* táta byl velký objevitel a hrdina, zatímco ten *váš* není odvážný ani za mák!“

Theo byl stejně našťvaný jako Izzabird, příroda mu však nadělila jeden z těch obličejů, které nijak moc nemění výraz, a jeho zdánlivý klid Izzabird jen ještě víc dráždil.

„Je to čarodějnice...“ trval na svém Theo.

Tisíce let lidé na Zemi věřili na čaroděje a duchy a obry a skřítky a nejrůznější zvláštní jevy. Ale v posledním století nebo tak nějak už si skoro nikdo nemyslel, že by tyhle věci mohly být skutečné. Věda očividně vyvrátila existenci magie.

Jenže K2 a Izzabird věděli, že je to jinak. Věděli, že magie existuje, protože pocházeli z rodiny s význačnou kouzelnickou historií. Jejich máma jim ovšem přísně nakázala, aby to před ostatními tajili, včetně dětí Smithových.

Theo a Mabel o tomhle tedy neměli mít ani tušení.

Jenže Theo byl typ člověka, který o věcech rád sám pro sebe dumá.

Skutečnost, že nikdo na světě nevěřil v něco takového, jako byla magie, jen přiměla Thea věřit v ni o to víc.

A Theo v tomto ohledu *obzvlášť* podezíral O'Heroovy.

S přimhouřenýma očima se obrátil k Izzabird. „Všechny jsou to čarodějnice, vaše máma i vaše pratety, a já to jednoho dne dokážu. Tohle není vhodná rodina pro Mabel.“

„Tak zmizte!“ zaječela Izzabird. „Já vás v naší rodině nechci. NENÁVIDÍM vás!“

Theo jí věnoval zářivý úsměv, dál se vlekl po silnici, předstíral nezájem a táhl Mabel za sebou.

Ach, nenávist. To je příliš ošklivé slovo, aby ho vyslovilo dítě za tak bouřlivého dne.

Už teď vám mohu říct, že s nenávisť se nikdo z nich daleko nedostane, ne ve smršti, která je co nevidět pohltí. Budou potřebovat něco lepšího než nenávist, aby se s *tím* dokázali vypořádat.

„Není na nás vůbec nic divného!“ zuřila dál Izzabird a hrozila pěstí Theovi a jeho sestře za zády.

Izzabird byla tolik zabraná do pokřikování, jak moc ona a K2 NEJSOU divní, že si ani nevšimla něčeho, co by většina lidí považovala za opravdu mimořádně divné.

Z kapsy jí vyskočil dospělácký kartáček na zuby, kterému sem tam vypadávaly štětiny, a poskakoval jí po rameni, jak se snažil v kvílení větru upoutat její pozornost.

Tohle kartáčky na zuby obvykle nedělají, rozhodně ne na Zemi.

Dokonce i já jsem ve stínu, z něhož jsem veškerému dění přihlížel, zatajil dech, když jsem kouzelný kartáček uviděl.

Protože SE PŘECE MĚLO ZA TO, ŽE VEŠKERÁ KOUZLA TUTO PLANETU OPUSTILA.

Hmmmmmm.

Tohle byla tedy opravdu velice zajímavá rodina.

Naštěstí obě Smithovic děti šly kousek napřed, aby mohly Izzabird snáz ignorovat, takže si rozrušeného kartáčku nevšimly.

„Jen proto, že vy Smithovi jste tak NEUVĚŘITELNĚ obyčejní, si myslíte, že je na nás něco zvláštního!“ křičela dál Izzabird a kartáček jí po rameni skákal ještě divočeji.

„Izzo!“ sykl K2 varovně a zatahal Izzabird za kabát, protože on už si kartáčku všiml.

K poskakujícímu kartáčku pro dospělé se přidal ještě malý dětský kartáček a velmi chytrý elektrický kartáček, který se rozbzučel s takovou naléhavostí, až od něj v dešti

odletovaly drobné jiskřičky. K2 se zoufale snažil kartáčky pochyťat, aby je schoval.

„Jste KRÁLOVÉ obyčejnosti!“ pokračovala Izzabird.

Najednou si i ona všimla kartáčků. Tiše vyjekla překvapením a vrhla se po nich.

A pak se stalo ještě něco podivnějšího.

Ze stromů v okolí se vzneslo hejno hlasitě a jaksí varovně krákajících havranů.

